

Tebis to jedno z najważniejszych centrów starożytnego Egiptu, składające się z dwóch części położonych na przeciwległych brzegach Nilu. Na wschodnim brzegu znajduje się kompleks świątyni Luksor - Karnak, na brzegu zachodnim wielki zespół nekropolii.

Pierwsze mastaby powstały w el-Tarif za czasów IV dynastii (2639-2504 BC). Stolicą Egiptu stały się Tebis w czasach XI dynastii (2137-1994 BC). Za XVIII dynastii stolicę administracyjną Egiptu przeniesiono wprawdzie do Memfis, ale Tebis pozostały stolicą religijną i królewską nekropolią, osiągając wspaniały rozkwit za czasów faraona Horemheba (1319-1292 BC).

W 652 BC Tebis zostały spustoszone przez Asyryjczyków (Assurbanipal), a później przez Persów i nigdy nie odzyskały dawnej świetności. Centrum Egiptu przesunęło się w kierunku delty Nilu i szybko rozwijającej się za panowania Prolemeusza Aleksandrii.

Tebis Zachodnie:

Medinet Habu (Ramzes III)
Qurna (Seti I)
Dolina Królów
Deir el-Bahari (Totmes III, Hatschepsut, Mentuhotepa II, Ramesseum (Ramzes II)
Prywatne grobowce w al-Asasif, Scheich Abd el-Qurna, Dra Abu el-Naga
Deir el-Medina (wioska budowniczych nekropolii)
Świątynia Amenhotepa III z kolosami Memnona

Tebis Wschodnie:

Luxor ("południowy harem Amona"),
Karnak (Wielka Świątynia Amona, okręgi Mut i Montu).

To jest mapa ułatwiająca lokalizację obiektów przedstawionych na kartach szczegółowych (numery kart przy nazwach obiektów)